

Pitvar

Belezuhan a ködbe a táj.
Régi ablakok sóvárgása,
pupillába gyűrődő láthatár.

Füstöt enged a bőr,
hámlik a vakolat az érben.
Egymásnak ütődnek az almák,
az évek,
érintésben a rothadás.
A kamrában felejtett neszezés –

Melegség fészkelődik a sebbe,
csellengő ingerek,
megannyi be nem szántott mozdulat.

Példát mutat az ószirozsa,
ahogy érkezett, úgy megy el.
Alig észrevétlen.
Vetkőzik a föld, ocsúdó teste áldozat.

Hártyák vizeken, szárnyon.
Feleslegben a fagy.

Heg

Ahogy bebotorkál a fény
egy repedésbe.
Vágyhegek a bordák rácsai mögött,
horzsolódik működésben a szívizom.
Párasóhaj szakad ki a tövisek közül,
sűrű nedv kering a kert vénáiban.
Dermedésig feszülnek a színek,
szelvényes mocorgás az avarban.
Érzékeink rátalálnak az elmúlásra.
Mintha isten körvonala az égen,
beleszédül egy bokor álma.

Lapis József (Sárospatak, 1981): költő, kritikus, szerkesztő.
Könyvei: *Az elmúlás poétikája* (2014); *Líra 2.0. - Közéltések a kortárs magyar költészethez* (2014).